

skutečně také plyne, formálně proti platebnímu příkazu, jest rekurs dle Šu 65 ex. ř. rovněž již od prvopočátku nepřipustným. Vyměření poplatků za výkon patří soudní kanceláři a též vyhotovení a podpis platebních příkazů na takové poplatky přísluší dle Šu 107 jedn. řádu úředníku kanceláře, pověřenému jich vymáháním. Stížnost na úředníky kanceláře jest však podati ve smyslu Šu 78 třetí odstavec zák. o organizaci soudů u soudce pověřeného dohledem nad soudní kanceláří, u exekučního komisaře nebo přednosta soudu. Jest to tedy stížnost podobného druhu jako stížnost podle Šu 68 ex. ř. (Srov. rozhodnutí v podobných případech čís. 1908 a 2255 sb. n. s.).

Čís. 5790.

Zákon o obchodních pomocnících ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák.

V tom, že zaměstnanec pochybil, obstaráváje za obtížných okolností úkon, k němuž nebyl sjednán a jenž tudíž nespadal do oboru jeho působnosti, nelze spatřovati hrubé porušení jeho služebních povinností, opravňující zaměstnavatele k propuštění.

(Rozh. ze dne 23. února 1926, Rv II 856/25.)

Žalobce, komptoirista žalované moravské firmy, byl dne 11. ledna 1923 propuštěn, ježto prý se ukázal naprosto nezpůsobilým při přebírání sena v Michalovcích na Slovensku. Služné bylo mu žalovanou firmou vyplaceno pouze do 15. ledna 1923. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalované zaplacení služného za dobu výpovědní (do konce března 1923). **O b a n i ž š í s o u d y** žalobu zamítly. **N e j v y š š í s o u d** uznal podle žaloby.

D ů v o d y:

Dovolání žalobcovo, uplatňující dovolací důvody Šu 503 čís. 2 a 4 c. ř. s., jest odůvodněno, pokud vytýká napadenému rozsudku nesprávné posouzení věci po stránce právní (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Jest nesporno, že byl žalobce u žalované zaměstnán po dva roky jako **k o m p t o i r i s t a** a že byl jako takový do služby přijat. Žalovaná netvrdila v prvé stolici, že do oboru jeho působnosti patřily také práce při provozu jejího závodu po stránce technické, tedy zejména přebírání sena nebo slámy od dodavatelů. Z nesporného přednesu žalobcova, že byl posledně u žalované firmy zaměstnán »jako přebíratel sena a slámy v Michalovcích«, nelze ještě usuzovati, jak to činí odvolací soud, že byl žalobce původně komptoiristou, později však že byl sjednán k práci přebíratele sena a slámy, neboť jest zřejmo, že žalobce tímto svým přednesem chtěl pouze naznačiti poslední svůj **s k u t e č n ý** úkon ve službách žalované, který byl podnětem k jeho propuštění bez výpovědi. Pověřila-li tedy žalovaná žalobce dozorem při lisování a expedici sena v Michalovcích, byl to úkon neodpovídající ani povaze jeho služby jako

komptoiristy, ani jeho odborným znalostem a zkušenostem, neboť žalovaná ani netvrdí, že žalobce během času nabyl potřebných vědomostí a praktické zručnosti při manipulaci se senem. Uvedla-li teprve v řízení dovolacím, že žalobce obstarával veškeré práce do oboru obchodu senem spadající, jest to novota, k níž ovšem nelze přihlížeti (§ 504 c. ř. s.). Žalovaná zaměstnávala žalobce jako komptoiristu po dva roky, z čehož nutno usuzovati, že vyhovoval, neboť jinak nebyla by ho podržela ve svých službách. Teprve při přebírání sena v Michalovcích prý se žalobce neosvědčil. Již to nasvědčuje tomu, že byl to obor nový, jemu cizí. Musela tedy žalovaná předpokládati, že nemůže se na žalobce při přebírání sena zcela spolehnouti, když nedostávalo se mu v tomto oboru potřebných zkušeností, zvláště když šlo o obchod tak značného rozsahu na místě vzdáleném a v poměrech neobvyklých (Podkarpatská Rus), kdy i zkušenému obchodníku senem třeba při nastalých nesnázích (brzy pěkné počasí, brzy déšť a sníh, nedostatek místa atd.) značné ráznosti a obezřetnosti, kterou u osoby v tomto oboru nezkušené nelze nahraditi sebe přesnější informací a sebe důkladnějším poučením. Pochybil-li tedy žalobce, obstarávaje za těchto okolností úkon, k němuž nebyl sjednán a který tudíž nespadal do oboru jeho působnosti, nelze mu přičítati takové hrubé porušení služebních povinností, které by žalovanou opravňovalo k předčasnému propuštění žalobce po rozumu §u 27 zákona o obchodních pomocnících. Propustila-li však přes to žalobce bez výpovědi dne 11. ledna 1923, nemajíc k tomu, jak dovozeno, zákonného důvodu, jest nárok žalobcův na zaplacení služného za dobu od 11. pokud se týče 15. ledna 1923 až do uplynutí zákonné výpovědní lhůty, t. j. do konce března 1923 (§ 20 (1) uvedeného zákona) plně odůvodněn.

Čís. 5791.

Příkázání právoplatně zabavené pohledávky k vybrání nemůže poddlužník napadati rekusem ani návrhem na zrušení.

(Rozh. ze dne 24. února 1926, R I 117/26.)

Poddlužník navrhl u exekučního soudu, by usnesení, jímž byla právoplatně zabavená pohledávka příkázána k vybrání, bylo zrušeno. Soud první stolice vyzval vymáhajícího věřitele, by se vyjádřil do osmi dnů o zrušovacím návrhu poddlužníka, jinak že se bude míti za to, že s návrhem souhlasí. Ku stížnosti vymáhajícího věřitele rekursní soud návrh poddlužníka zamítl. Důvody: Stížnost jest oprávněna, ježto napadené usnesení prvního soudu jest nezákonným. Poddlužníku nelze vůbec přiznati oprávnění, by navrhoval zrušení exekuce. Podle §u 294 poslední odstavec ex. ř. může poddlužník napadati stížností jen usnesení, kterým byla zabavena pohledávka dlužníku vůči němu náležející a vydán platební zákaz. Jakmile však usnesení to nabylo právní moci, je vyloučeno, by poddlužník usnesení, jímž zabavená pohledávka byla příkázána k vybrání, napadl rekusem, nebo činil návrh na zru-